

Sygn. akt I C 794/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant – Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 10 listopada 2017 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa J. W. i L. W. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą „P.P.H.U. (...)L. (...) s.c.

przeciwko M. G., K. G.

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanych M. G., K. G. solidarnie na rzecz powodów J. W. i L. W. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą „P.P.H.U. (...)L. (...) s.c. solidarnie kwotę 5300 zł (pięć tysięcy trzysta złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanych M. G., K. G. solidarnie na rzecz powodów J. W. i L. W. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą „P.P.H.U. (...)L. (...) s.c. solidarnie kwotę 298,96 zł (dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Sygn. akt I C 794/17

UZASADNIENIE

Powodowie J. W., L. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „P.P.H.U. (...) - (...)L. (...) s.c., reprezentowani przez radcę prawnego M. Ł., w pozwie złożonym w dniu 8 marca 2017 r. wnosili o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie solidarnie na ich rzecz od pozwanych M. G. i K. G. solidarnie kwoty 10.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto powodowie wnosili o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że strony zawarły umowę o wykonanie centralnego ogrzewania wody, kanalizacji, ogrzewania podłogowego w domu mieszkalnym położonym we W. k. C.. Powodowie w trakcie realizacji umowy wystawiali faktury VAT nr:

F (...), F (...), F (...), F (...), F (...). Pozwani nie zapłacili całej należności wynikającej z tych faktur, w związku z tym powodowie pismem z dnia 31 marca 2016 r. wezwali do dobrowolnego uregulowania zaległości w ciągu 7 dni

od otrzymania pisma, zaznaczając, że w przypadku braku wpłaty w wyznaczonym terminie skierują sprawę do sądu. Wobec braku zapłaty, powodowie wystąpili z niniejszym pozwem.

Do pozwu zostały dołączone faktury, na które powodowie powołali się w pozwie oraz wezwanie do zapłaty z dnia 31 marca 2016 r.

Zarządzeniem z dnia 17 maja 2017 r., wobec braku podstaw do wydania nakazu w postępowaniu upominawczym, sprawa została skierowana do rozpoznania w trybie zwykłym (zarządzenie k. 21 akt).

W dniu 19 czerwca 2017 r. pozwana M. G., reprezentowana przez pełnomocnika adwokata J. M., złożyła odpowiedź na pozew wraz z pozwem wzajemnym.

Pozwana wnosiła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Ponadto w ramach powództwa wzajemnego pozwana wnosiła o zasądzenie solidarnie od J. W., L. W. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą „P.P.H.U. (...) - (...)L. (...) s.c. na rzecz M. G. i K. G. solidarnie kwoty 4950 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu wzajemnego do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkody związane z wykonaną przez powodów instalacją (odpowiedź na pozew k. 25 akt).

Na pierwszej rozprawie wyznaczonej na dzień 12 lipca 2017 r. Sąd stwierdził brak formalny pozwu wzajemnego, poprzez brak podpisu pozwu i zwrócił pozew wzajemny w trybie art. 130 k.p.c. w zw. z art. 128§1 k.p.c.

Pozwani: M. G., reprezentowana przez pełnomocnika adwokata J. M. i K. G. wnosili o oddalenie powództwa. Pozwani podnieśli, że zgodnie z uzgodnionymi warunkami za całość robót powinni zapłacić kwotę 33.000 zł. Pozwani przyznali, że zapłacili powodom kwotę 29.200 zł, jednakże część należności zatrzymali na poczet kosztów napraw związanych z nieprawidłowo wykonaną usługą przez powodów.

Odnosząc się do stanowiska pozwanych, w piśmie procesowym z dnia 8 sierpnia 2017 r., powodowie wskazali, że ich roszczenie oparte jest na dołączonych do pozwu fakturach na łączną kwotę 43.088 zł. Ponieważ z pokwitowań przedstawionych przez pozwanych wynika, że uiścili oni na rzecz powodów kwotę 19.200 zł, tym samym pozwani są winni powodom kwotę wyższą od dochodzonej pozwem i roszczenie jest w pełni zasadne (pismo k. 69-70 akt).

Ostateczne stanowiska strony zajęły na rozprawie w dniu 10 listopada 2017 r.

Powodowie podtrzymując żądanie zasądzenia kwoty określonej w pozwie wskazali, iż dochodzona suma stanowi różnicę pomiędzy ustaloną w umowie należnością za wykonane usługi, a kwotą zapłaconą przez pozwanych. Powodowie przyznali, że faktury dołączone do pozwu nie były wystawiane dla pozwanych i nie zostały im doręczone, a uzgodnienia odnośnie należności za usługę były dokonywane ustnie, na podstawie złożonej przez powodów oferty na kwotę 48.000 zł, która została pomniejszona o kwotę 13.500 zł. Powodowie przyznali, że w ramach tej umowy otrzymali kwotę 29200 zł i niniejszym pozwem dochodzą dopłaty do pełnej wysokości, zgodnie z ustaleniami wynikającymi z łączącej ich umowy.

Pozwani wnosili o oddalenie powództwa w całości, z tego względu, że wywiązali się z umowy. Pozwany podnieśli, że po przeprowadzonych negocjacjach powodowie obniżyli cenę wykonania usługi z początkowej kwoty 48.000 zł do kwoty 33.000 zł. Za wykonaną usługę pozwani powodom już zapłacili kwotę 29.200 zł, a ze względu na wady w instalacji nie mają obowiązku dopłacenia pełnej kwoty na którą się umówili.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny: M. G. i K. G. w 2013 roku prowadzili inwestycję w postaci budowy budynku mieszkalnego położonego we W. k. C.. W związku z powyższym pozwani M. G. i K. G. zawarli z powodami J. W., L. W. prowadzącymi działalność gospodarczą pod nazwą „P.P.H.U. (...) - (...)L. (...) s.c. umowę o wykonanie centralnego ogrzewania wody, kanalizacji, ogrzewania podłogowego w domu mieszkalnym położonym we W. k. C.. Umowa była zawarta we wrześniu 2013 r. w obecności M. P. (dowód: zeznania świadka M. P. k. 93 akt).

Umowa była ustna, zawarta po przeprowadzonych negocjacjach, na podstawie pisemnej oferty powodów. J. W., L. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „P.P.H.U. (...) - (...)L. (...) s.c. przedstawili pozwanym ofertę na kwotę 48.000 zł. W wyniku negocjacji J. W. obniżył cenę z 48.000 zł o 13.500 zł, dopisując taką kwotę odręcznie na ofercie (dowód: kserokopia oferty k. 78 akt).

Pozwany K. G. na ofercie dopisał odręcznie, że strony uzgodniły cenę 33.000 zł, jednakże faktu ustalenia należności w tej wysokości powód nie potwierdził. Ostatecznej umowy strony nie spisały (dowód: kserokopia oferty k. 78 akt, zeznanie powoda J. W. k. 94 akt, K. G. k. 94-95 akt).

Usługa miała być wykonana w trzech etapach, za każdy etap należność miała być płacona osobno. Strony rozliczyły się za pierwsze dwa etapy. Natomiast należność za trzeci etap prac nie został zapłacony w całości przez pozwanych. Łącznie za wykonanie usługi w ramach umowy łączącej strony powód otrzymał 29200 zł (dowód: zeznania J. W. k. 94 akt, K. G. k. 94-95 akt).

J. W. wystawiał odręczne pokwitowania za otrzymane pieniądze po realizacji kolejnego etapu prac. Faktury VAT nr: F (...), F (...), F (...), F (...), F (...) na łączną kwotę 43.088 zł powodowie wystawiali w celu rozliczenia podatku, nie były one doręczone pozwanym (dowód: faktury k. 9-13 akt, zeznania J. W. k. 94 akt).

Stronie zgodnie przyznały, że za wykonaną usługę pozwani wypłacili dotychczas powodom łącznie kwotę 29.200 zł (dowód: zeznania J. W. k. 94 akt, K. G. k. 94-95 akt).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 31 marca 2016 roku powodowie wezwali pozwanych do zapłaty kwoty 10.500 zł stanowiącej niedopłatę należności z tytułu wykonanej usługi, z terminem płatności 7 dni od otrzymania wezwania. Wezwanie zostało wysłane w dniu 1 kwietnia 2016 r. Do dnia dzisiejszego pozwani nie zapłacili powyższej kwoty (dowód: wezwanie do zapłaty – k. 7 akt, potwierdzenie nadania – k. 8 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, zeznania świadków: E. M. k. 51-52 akt, R. M. k. 52 akt, P. W. k. 53 akt, M. P. k. 53 akt i stron J. W. k. 50, 80, 94 akt, L. W. k. 50 akt, K. G. k. 51, 80, 95 akt.

Sąd pominął zeznania świadka E. M., gdyż jego zeznania dotyczyły uruchomienia pieca gazowego, co nie stanowiło przedmiot niniejszego postępowania. Również zeznania świadków R. M. i P. W. nie miały znaczenia dla rozpoznania sprawy. Świadkowie R. M. i P. W. potwierdzili fakt wykonania przez powodów instalacji w domu pozwanych, czemu pozwani nie zaprzeczali. Natomiast świadkowie nie byli obecni przy odbiorze robót ani przy ustaleniach warunków umowy i rozliczeniach z tym związanych.

Przedmiotem sporu były warunki umowy i okoliczność czy pozwani wywiązali się z umowy wpłacając powodom należność za wykonaną usługę w wysokości uprzednio ustalonej. Powyższego dotyczyły zeznania świadka M. P. oraz stron J. W. i K. G.. Bezspornym była okoliczność, że podstawą negocjacji była złożona przez J. W. oferta na łączną kwotę 48.000 zł. Dokument z warunkami oferty został złożony do Sądu i strony zgodnie potwierdziły prawdziwość tego pisma. Na dokumencie znajdują się odręcznie poczynione dopiski dotyczące negocjowanej kwoty. Bezspornym jest fakt, że powód obniżył kwotę z oferty o 13.500 zł do kwoty 34.500 zł. J. W. potwierdził, że dopisek tej treści zrobił on osobiście. Natomiast dopisek dokumencie z ofertą, iż strony ustaliły ostateczną cenę na 33.000 zł został zrobiony przez K. G.. Powód zaprzeczył aby strony uzgodniły ostateczną cenę na 33.000 zł i brak jest na dokumencie takiego zapisu dokonanego przez J. W.. Wobec braku potwierdzenia przez J. W. autentyczności zapisu kwoty 33.000 zł, niezbędne byłoby przeprowadzenie badań przez biegłego grafologa. W ramach niniejszego postępowania pozwani takiego wniosku nie zgłosili, a ich twierdzenia były gołosłownymi. Co prawda świadek M. P. zeznał, że cena ustalona została na 33.000 zł, jednakże świadek jest ojcem pozwanej i jako osobie najbliższej zależy na złożeniu zeznań korzystnych dla pozwanej. Zdaniem Sądu gdyby strony rzeczywiście uzgodniły ostatecznie cenę usługi na 33.000 zł znalazłoby to odzwierciedlenie w zapisie na ofercie, podobnie jak zapisana została kwota 13.500 zł. W tej sytuacji Sąd uznał, iż strony ustaliły należność za usługę na kwotę na 34.500 zł, tak jak zeznał to powód.

Odnosnie rozliczenia za wykonaną usługę Sąd pominął złożone przez powoda do akt faktury VAT nr: F (...), F (...), F (...), F (...), F (...) na łączną kwotę 43.088 zł, gdyż jak przyznał to sam J. W. powodowie wystawiali faktury w celu rozliczenia podatku, nie były one doręczone pozwanym.

Należność zapłacona powodom przez pozwanych za wykonane prace – 29.200 zł nie była sporna, w tym zakresie zeznania stron są zgodne i Sąd nie miał powodów by kwestionować ich prawdziwość.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Strony niniejszego procesu łączyła umowa o wykonanie centralnego ogrzewania wody, kanalizacji, ogrzewania podłogowego w domu mieszkalnym położonym we W. k. C., przy czym towar użyty do wykonania usługi miał być dostarczony przez powodów.

Tym samym można uznać, że strony łączyła umowa dostawy, którą to regulują przepisy art. 605 k.c. i następne. Nadto strony łączyła umowa o świadczenie usług polegających na montażu dostarczonego towaru. Wykonanie tych umów było bezsporne między stronami.

W toku niniejszego postępowania pozwani, a zatem odbiorcy podnosili, iż dostarczony im towar obciążony był wadami, albowiem nie spełniał on norm jakościowych tego towaru. Stosownie do treści art. 556 k.c. (w jego brzmieniu sprzed dnia 25 grudnia 2014 roku) w zw. z art. 612 k.c. dostawca jest odpowiedzialny względem odbiorcy, jeżeli rzecz przekazana ma wadę zmniejszającą jej wartość lub użyteczność ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, jeżeli rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu zapewnił odbiorcę, albo jeżeli rzecz została odbiorcy wydana w stanie niezupełnym (rękojmia za wady fizyczne). W związku z powyższym odbiorcy przysługują kilka niezależnych od siebie uprawnień tj. prawo żądania wymiany wadliwej rzeczy, prawo odstąpienia od umowy i wreszcie prawo do żądania obniżenia ceny (art. 560 k.c. w zw. z art. 612 k.c.). Warunkiem jednak umożliwiającym skorzystanie z tego prawa jest zawiadomienie dostawcy o wadzie w terminie określonym w art. 563 k.c. (tj. co do zasady w ciągu miesiąca od wykrycia wady). Po upływie tego terminu uprawnienie to wygasa. W sprawie niniejszej pozwani w zasadzie żadnego z tych roszczeń nie zgłosili powodom, nie zgłosili żadnej pisemnej reklamacji, nie sprecyzował, z którego z w/w roszczeń chcą skorzystać.

W sprawie niniejszej rolą powodów było udowodnienie tego, iż wykonał swoje zobowiązanie z zawartej pomiędzy stronami umowy tj. dostarczył towar i wykonał usługę montażu. Temu obowiązkowi powód podołał. Nadto ten element nie był kwestionowany przez pozwanego. Nie przeczył on temu, iż powód dostarczył towar i wykonał usługę. Podnosił jednak swoje wątpliwości w zakresie jakości montażu kotła gazowego. Niewątpliwie, zatem podnosił on twierdzenia o wadach w tym zakresie, a nie zaprzeczał samej dostawie kotła. Zgodnie zatem z ogólną regułą art. 6 k.c. powodów obciążał obowiązek udowodnienia wykonania umowy, zaś pozwanych obowiązek udowodnienia istnienia wad zamówionego towaru i ich wpływu na jego wartość. Pozwani obowiązkowi temu nie sprostali. W żaden sposób nie udowodnili swoich twierdzeń o wadach. Jedynym sposobem ustalenia istnienia tych wad jest przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Pozwani jednakże, będąc reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, takiego wniosku nie złożyli. W ten sposób nie udowodnili oni swoich twierdzeń o wadach kotła gazowego lub błędów w jego montażu. Skoro zaś tak to roszczenie powoda o zapłatę należności za wykonaną usługę podlegało uwzględnieniu w całości. Jego podstawę prawną stanowiły przepisy art. 605 k.c. (w zakresie umowy dostawy) oraz art. 735 k.c. w zw. z art. 750 k.c. (w zakresie umowy o świadczenie usług).

Art. 456 k.c. przyznaje wierzycielowi prawo do jednostronnego zadecydowania o wielkościach poszczególnych świadczeń i o terminie, w jakich miałyby one zostać spełnione. Swoboda wierzyciela, o jakiej mowa, odnosząca się do wielkości świadczeń i terminu ich spełniania, jest jedynie krępowana obowiązkiem złożenia oświadczenia sytuującego wspomniane wielkości i terminy w czasie właściwym. Wnosić z tego trzeba, iż interes dłużnika wymaga, żeby oświadczenie, o którym mowa, zostało złożone z należytych wyprzedzeniem. Oświadczenie, o którym w przepisie

mowa, powinno uwzględniać zaangażowanie dłużnika w inne umowy oraz okoliczność, aby jego wykonanie w określony sposób i w oznaczonym czasie było technicznie możliwe (Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania, 2012, s. 312). Wezwanie dłużnika do wykonania przez wierzyciela w trybie art. 456 k.c. rodzi dla niego obowiązek wykonania świadczeń we wskazanych w oświadczeniu terminach.

W niniejszej sprawie pismem z dnia 31 marca 2016 r. powodowie wezwali pozwanych do spełnienia całości świadczenia, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania do zapłaty. Wezwanie zostało wysłane w dniu 1 kwietnia 2016 r. Do dnia dzisiejszego pozwani nie zapłacili powyższej kwoty.

Stronie zgodnie przyznały, że za wykonaną usługę pozwani wypłacili dotychczas powodom łącznie kwotę 29.200 zł. Z ustalonego stanu faktycznego wynikało, że strony umówiły się na kwotę 34.500 zł, a nie 48.000 zł, jak twierdził powód. Skoro strony ustaliły należność za usługę na kwotę 34.500 zł, to do zapłaty pozostało $(34.500 - 29.200) = 5300$ zł, a w pozostałym zakresie powództwo należało oddalić. Sąd zasądził kwotę 5.300 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w oparciu o art. 481 k.c., od dnia 10 kwietnia 2016 r., po otrzymaniu wezwania do zapłaty, zgodnie z art. 455 k.c.

Przy uwzględnieniu wyników procesu, powodowie wygrali proces w 50,47%, a pozwani w 49,53% i w takim zakresie strony zostały zobowiązane do poniesienia kosztów procesu. Na podstawie art. 100 k.p.c.

Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (art. 98§2 k.p.c.).

Strona powodowa poniosła następujące niezbędne koszty procesu: 525 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, koszty zastępstwa adwokackiego 3600 zł którego kwota została ustalona zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1667) i 17 zł opłaty skarbowej tj. łącznie 4142 zł.

Pozwana poniosła koszty zastępstwa adwokackiego którego kwota została ustalona zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1668), 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej, tj. łącznie 3617 zł. Stosownie do wyników postępowania Sąd zasądził od pozwanych na rzecz powodów kwotę 298,96 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

(...)